ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΚΟΜΗΣΣΑ

ἀπόστρατος ταγματάρχης Ἐρρῖκος Μαρτέν, ἄλλοτε ἰδιαίτερος διαγγελεὺς τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος τοῦ στρατηγοῦ δουκὸς τῆς Ἀγγουλέης, ἄρχισε ὡς ἑξῆς τὴ διήγησί του :

—Ἐπιμένετε, κυρίες μου καὶ κύριοι, νὰ μάθετε τὴν ἱστορία τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς τρελλῆς, τῆς ὁποίας ἡ κραυγὲς σᾶς σπάραξαν τ' αὐτιά πρὸ ὀλίγου... Μαθετε λοιπὸν ὅτι εἶνε ἡ κόμησσα ντὲ Ρ.... Τὸ λογικό της σάλεψε ἀπὸ τὴν ἀφορμή, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀμέσως... Ἐπιτρέψτε μου μόνον νὰ χρησιμοποιῶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τῶν ἡρώων τῆς θλιβερῆς μου ἱστορίας... Ἡ οἰκογένειές των ζοῦν ἀκόμη καὶ θὰ εἶνε ἄδικο νὰ δεχθοῦν τὸ βάρος τῶν ποταπῶν πράξεων τῶν συγγενῶν τους ἀθῶες ὑπάρξεις... Καὶ τώρα προχωρῶ στὴν ἀφήγησι τῶν ἀληθινῶν αὐτῶν γεγονότων :

»Ὅταν διέτρυγε ὁ Ναπολέων ἀπὸ τὴ Δελοφονικὴ ἀπότειρα, ἡ ὁποία ἔγινε ἐναντίον του τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἀκόμη Πρῶτος Ὕπατος τῆς Γαλλίας, συνελήφθησαν πολλὰ πρόσωπα ὡς ἀποπα. Ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας Φουσὲ δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ ἐμπιστους κατασκόπους του, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας αὐτῆς ἦταν ὁ ἐνεργητικώτατος καὶ πονηρότατος μαρκήσιος ντ' Ἀπ..., ὁ ὁποῖος βρισκόταν κρυμμένος στὴν πόλι Καέν, στὴ Νορμανδία, καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ δραπετεύση στὴν Ἀγγλία... Κάλεσε λοιπὸν τὸ ὀξυδερκέστερο καὶ ἱκανώτερο ἀπ' τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανά του, ἕναν διαβολεμένο πραγματικὰ κατάσκοπό του, καὶ τὸν ἔστειλε στὸ Καὲν νὰ ξετρυπώση καὶ νὰ συλλάβη τὸν μαρκήσιο ντ' Ἀπ... Συγχρόνως τὸν ἐφωδίασε μὲ ἄπειρα χρήματα καὶ μὲ ἀπεριόριστη ἐξουσία στὶς τοπικὲς ἀρχές, γιὰ νὰ εὐκολύνη ἔτσι τὴ δύσκολη ἀλλὰ καὶ τόσο σημαντικὴ γιὰ τὸ κράτος ἀποστολή του...

»Μιὰ ἀπὸ τὶς βραδυὲς ἐκεῖνες, στὸν πύργο της, ποὺ ἀπεῖχε μόλις λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Καέν, καθόταν μπρὸς στὸ γραφεῖο της κατάχωμη μιὰ νεαρὴ γυναῖκα... Ἦταν ἕως 28 χρόνων, ὡμορφη, μὰ τσακισμένη ἀπὸ ἀγρύπνιες, κι' ἦταν ἡ κόμησσα ντὲ Ρ..., σύζυγος ἑνὸς τιμίου καὶ λαμπροῦ εὐπατρίδου, ἐξορίστου τότε στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ ἐπανάστασι. Μὲ βλέμμα θολὸ καὶ ἄτονο, κύτταζε τ' ἀνοιχτὰ συρτάρια τοῦ γραφείου της, τὰ ἄδεια ἐντελῶς ἀπὸ χρήματα, καὶ δάκρυα ἀπελπισίας κυλοῦσαν στὰ χλωμὰ μάγουλά της. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ψιθύριζε :

»—Θεέ μου !... Θεέ μου !... Τάχασα ὅλα στὰ χαρτιά, κι' αὔριο πρέπει νὰ πληρώσω... Καταραμένο χρέος... Καταραμένη γυναῖκα...

»Ἡ πόρτα χτύπησε ἄξαφνα κι' ἕνας θαλαμηπόλος φάνηκε... Στὴν ἄφωνη ἐρώτησί της, ἀποκρίθηκε ὅτι τὴν ζητοῦσε ἐπίμονα ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας τοῦ Καλβαδός. Μὲ ἀπορία ἡ νεαρὴ κόμησσα, διέταξε νὰ τῆς τὸν παρουσιάσουν ἀμέσως καὶ τὸν ρώτησε εὐγενικὰ τί ἤθελε.

»—Κυρία μου, λέγομαι Δομίνικος !... τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ πρῶτα κλείστηκε ἡ πόρτα κι' ἔμειναν οἱ δυό τους στὸ γραφεῖο τῆς κομήσσης.

»—Δὲν μοῦ θυμίζει τίποτε τὸ ὄνομά σας, κύριε..., ἀποκρίθηκε ἡ κόμησσα. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Νομάρχου, καὶ σᾶς δέχτηκα, χωρὶς ἀκόμη νὰ ξέρω τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας. Δὲν εἶσθε ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας ;

»—Ὑπομονή, κυρία κόμησσα ! τῆς εἶπε ὁ ἄγνωστος, χαμογελῶντας σαρκαστικά. Θὰ σᾶς δηγηθῶ πρῶτα μιὰ μικρὴ ἱστορία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ τιμή σας, ἡ ζωή σας, τὸ πᾶν τέλος πάντων... Κι' ὕστερα θὰ φωτίσω εὐχαρίστως ὅλες τὶς τυχὸν ἀπορίες σας....

»Ἡ αἰνιγματικὲς αὐτὲς φράσεις τοῦ ἀγνώστου τάραξαν τὴν κόμησσα. Τὰ τσακισμένα κι' ἀπὸ πρὶν νεῦρα της χαλάρωσαν ἀπελπιστικά, κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση... Ἔνοιωσε ὅμως τὰ χείλη τῆς ἀδύσσου μπρὸς στὰ πόδια της, καὶ συγκρατῶντας τὸν ἑαυτό της μήτως καὶ γκρεμιστῆ κεῖ μέσα ἀπὸ ἀδυναμία, ἔγνεψε πὼς ἦταν ἕτοιμη ν' ἀκούση τὶς ἐξωστηρεύσεις του. Κι' ὁ ἄγνωστος ἄρχισε ἔτσι :

»—Ὑπάρχει μιὰ κόμησσα, ἐδῶ στὸ Καέν, στὰ περίχωρα δηλαδὴ τοῦ Καέν, κυρία κόμησσα, ἡ ὁποία ἔχει ἀληθινὸ πάθος στὴ χαρτοπαιξία....

»—Κύριε !... τραύλισε ἡ κόμησσα ντὲ Ρ.., κατάχλωμη.

»—Ἠσυχάστε, παρακαλῶ !... τῆς εἶπε ὁ ἄγνωστος σαρκαστικά, γιατί μὲ μιὰ μου λέξι σᾶς ἀγανίζω... Ἤρθα ὅμως ἀκριβῶς γιὰ νὰ σᾶς σώσω, καὶ γι' αὐτὸ ἀκοῦστε με !... Ἄ, βαριάσια !... Καθῆστε λοιπὸν ἥσυχη κι' ἀκοῦστε με... Γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ λοιπὸν τὸ πάθος της στὴ χαρτοπαιξία, ἡ νεαρὴ κόμησσά μας ντύνεται κάθε βράδυ ἀνδρικὰ καὶ τριγυρίζει στὰ χειρότερα καταγώγια τῆς πόλεως, γιὰ νὰ παίζη... Ἔφαγε ὅλα τὰ λεπτά της... Ἐξάντλησε ὅλες τὶς πιστώσεις ποὺ εἶχε στοὺς γνωστούς της... Καὶ χθὲς βράδυ ἔχασε μὲ λόγο τιμῆς ἕνα ποσὸ κολοσσιαῖο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώση αὔριο.... Δὲν τὸχει τὸ ποσὸν αὐτό. Θὰ ἀναζητήσουν τὸν νέο ποὺ τὸχασε καὶ ἔδωσε τὸν λόγο τῆς τιμῆς του. Μὰ ὁ νέος αὐτὸς κρύβεται μὲ ψευδώνυμο, φυσικά, θὰ γίνουν ἔρευνες, θὰ μπερδευθῆ ἡ ἀστυνομία, καί.... Καὶ στὸ τέλος θ' ἀνακαλυφθῆ ὅτι ὁ νέος εἶνε μιὰ ὡραία κόμησσα, ἡ ὁποία ἀφανίζει τὴν ὠμορφιά της στὰ πιὸ χυδαῖα νυχτερινὰ κέντρα κάθε βράδυ, γιὰ νά... Ἄ, μὰ τί ἔχετε, κυρία κόμησσα ;... Εἰσθε σὰν νεκρή, κατάχλωμη... Νὰ φωνάξω τὸν θαλαμηπόλο σας ;....

»—Μή... Μή, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ !... τραύλισε λιγοψυχισμένη ἡ ἀμορφη γυναῖκα... Ὁ σατανᾶς εἶσθε, κύριε ; Καὶ τί θέλετε, ἀπὸ μένα τὴ φτωχή ;....

»—Νὰ σάς σώσω, κόμησσα, θέλω !... εἶπε ὁ ἄγνωστος. Νά, κυττάξτε ἐδῶ... Στὸ πορτοφόλι μου μέσα ὑπάρχουν 100 χιλιάδες φράγκα σὲ μετρητά. Ἐπίσης ἕνα δίπλωμα ἰσοβίας συντάξεως 12 χιλιάδων φράγκων κάθε χρόνο... Νά, ἔτοιμες ἡ ὑπογραφές, βαλμένες ἡ ἐπίσημιες σφραγίδες, καί... καὶ μονάχα τὸ ὄνομα λείπει στὴ θέσι τοῦ δικαιούχου... Θέλετε νὰ τὴν συμπληρώσω, γράφοντας ἐκεῖ τὸ δικό σας ; Θέλετε ἐπίσης νὰ σᾶς δώσω κ' αὐτὸ τὸ μάτσο μὲ τὰ 100 χιλόφραγκα ;... Ἡ χρέη σας τότε εἶνε πληρωμένα, τὸ μέλλον σας ἐξασφαλισμένο, κι' ἐνῶ τώρα σᾶς περμένει ἡ αὐτοκτονία κι' ἡ ἀτίμωσις, μὲ τὰ δῶρα μου αὐτὰ μεγαλώνετε τὴν ὑπόληψί σας στὴν κοινωνία καὶ ζῆτε στὸ ἑξῆς ἄνετα καὶ πλούσια !....

»Ἡ κόμησσα πνιγόταν ἀπὸ ἀγωνία καὶ μὲ ἄπληστες, πυρετώδεις ματιές, παρακολουθοῦσε τὶς ἀδιάφορες δῆθεν κινήσεις, μὲ τὶς ὁποίες ὁ ἄγνωστος πασπάτευε τὸν θησαυρό του, ξαναβάζοντάς τον πάλι στὸ πορτοφόλι του...

»—Καί... καὶ τί ζητᾶτε, κύριε, γιὰ ἀντάλλαγμα ;... Τὰ δῶρα σας εἶνε ὑπέρογκα, καὶ τὸ...ἀντάλλαγμά τους...θὰ εἶνε...τρομερό !...

»—Χμ... "Ὀχι καὶ τόσο τρομερό, ὅσο τὸ φαντάζεσθε, κυρία κόμησσα !..., ψιθύριζε εἰρωνικὰ ὁ ἄγνωστος. Ἀρκεῖ νὰ ποδοπατήσετε μερικὲς σαχλὲς προλήψεις, ἀρκεῖ νά... Τέλος πάντων, κυρία κόμησσα, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο κρύψατε τὸν μαρκήσιο ντ' Ἀπ..., συνωμότη κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους καὶ κατηγορούμενο γιὰ ἐσχάτη προδοσία !....

»Σὰν τσεκουριὲς κομμάτιαζαν τὴν ψυχὴ τῆς ἄτυχης γυναίκας, ἡ γοργὲς καὶ ἀποφασιστικὲς αὐτὲς φράσεις τοῦ κατασκόπου. Τῆς ἔφεραν ἀσφιξία, τρομάρα, ἀπόγνωσι.....

»Μουρμούρισε :

»—Ἔχω ἀκούσει τὸν μαρκήσιο, κύριε, μὰ οὔτε προσωπικῶς τὸν ξέρω, οὔτε ποῦ βρίσκεται ἔχω ἰδέα....

»—Κόμησσα, ἐπιτρέψτε μου νὰ φύγω !.... εἶπε ψυχρὰ ὁ κατάσκοπος, κάνοντας δῆθεν πὼς σηκώνεται. Ἄλλοι, ποὺ ξέρουν τὸν μαρκήσιο, ἀσφαλῶς θὰ μοῦ τὸν παραδώσουν καὶ μὲ τὰ μισὰ μόνον λεπτά... Ὅσο γιὰ σᾶς, θέλετε νὰ σᾶς πῶ κάτι ; Ἀκοῦστε : Προχθὲς λάβατε ἕνα μενταγιὸν ἀπὸ κάποιον μεταμφιεσμένο ἄγνωστο... Στὸ μενταγιὸν μέσα ὑπῆρχε ἐπιστολὴ τοῦ συζύγου σας ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἡ ὁποία σᾶς ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπημένη μου. Ὁ φέρων τὸ μενταγιὸν αὐτὸ μαρκήσιος ντ' Ἀπ... εἶνε φίλος. Βοήθησέ τον, ἂν ζητήσει βοήθεια. Κρύψε τον, ἂν ἐπικαλεσθῆ ἄσυλο. Σῶσε τον, ἂν ἀπειλῆται. Ὅλα αὐτά, γιὰ χάρι μου. Ὁ σύζυγός σου, ποὺ σὲ λατρεύει».

»Λοιπόν, τὸν ξέρετε τώρα ἢ δὲν τὸν ξέρετε τὸν μαρκήσιο ντ' Ἀπ...;

»—Θεέ μου... Θεέ μου !... τραύλισε ἔκθαμβη ἡ κόμησσα. Σὲ χίλια κομματάκια τὸσχισα τὸ χαρτὶ αὐτὸ καὶ τὸ παράδωσα στοὺς ἀνέμους.... Πῶς ξέρετε αὐτὰ τὰ πράγματα ἐσεῖς ;

»—Χμ !... ἔκανε ὁ κατάσκοπος, σατανικὰ χαμογελῶντας. Τὰ παραδώσατε ἐσεῖς στοὺς ἀνέμους, κόμησσα, μὰ οἱ ἄνεμοι τὰ παράδωσαν ξανὰ στὴ γῆ, κι' ἐμεῖς τὰ σταχυολογήσαμε ὑπομονετικὰ ἀπὸ ἐκείνην.... Ὠρεδουάρ, τώρα, κόμησσα...

»Ἦταν στὴν πόρτα τώρα, ἕτοιμος νὰ δρασκελίση τὸ κατῶφλι της, ὁ διαβολικὸς κατάσκοπος, λοξοκυττάζοντας συγχρόνως χωρὶς οἶκτο τὸ παραμορφωμένο πρόσωπο τῆς κομήσσης, ἡ ὁποία σπάραζε σὰν ψάρι ἀπὸ τὴ φρικώδη ψυχικὴ πάλη της.

»—Σταθῆτε !... Σταθῆτε !... ξεφώνισε ἐπιτέλους ἐκείνη ἔξω φρενῶν. Δῶστε μου τὰ λεπτά... Συμπληρῶστε μὲ τ' ὄνομά μου τὸ χαρτὶ τῆς συντάξεώς μου, ὡς ἀδίκως παθούσης κατὰ τὴν Ἐπανάστασι... Ἔτσι χαρακτηρίστε το... Ὡς ἀποζημίωσι τάχα γιὰ ἄδικες ζημίες μου.... Ὅσο γιὰ τὸν μαρκήσιο ντ' Ἀπ..., εἶνε κεῖ... Καταμεσῆς στὸ δάσος.... Στὸ ὑπόγειο τοῦ οἰκίσκου τοῦ δασοφύλακός μου... Ἀλλοίμονο... Σὲ λίγες μέρες θὰ ἦταν, ὁ ἄτυχος, ἀσφαλὴς στὴν Ἀγγλία !...».

. . . . . .

Ὁ ταγματάρχης Μαρτὲν διέκοψε ἐδῶ τὴ διήγησί του, κάνοντας τάχα πὼς δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ μᾶς πῆ. Μὰ ἀνυπόμονοι ἐμεῖς νὰ μάθουμε τί ἀπόγινε ἡ ἠρωΐς τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ δράματος, ξεφωνίσαμε :

—Καλά, καὶ πότε τρελλάθηκε, πῶς τρελλάθηκε ἡ κόμησσα ;...

—Ἄ, ναί, ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ !... ἀποκρίθηκε μὲ ἀφέλεια δῆθεν ὁ ταγματάρχης. Λοιπόν, ὁ κατάσκοπος, μὴ ἔχοντας λόγους ν' ἀμφιβάλη πειὰ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῆς κομήσσης καὶ κρατῶντας την ἄλλωστε

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ι ἀνοησία, νὰ βρίσκεται κανένας στὴν ἐξοχή, κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανὸ τόσο γαλήνιο, μπρὸς σὲ μιὰ θάλασσα ἀτάραχη καὶ διάφανη, καὶ νάναι ἡ ψυχή του γεμάτη στενοχώρια κι' ἀνία, ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ 'Αδόλφου αὐτὴ τη στιγμή !... Τί νὰ συλλογιέται ἄραγε ὁ 'Αδόλφος; Μήπως τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀδελφῆς του, ποὺ τὴν ἐμπόδισε ν' ἀφήση τὸ Παρίσι καὶ νἀρθῆ κ' αὐτὴ νὰ δροσισθῆ λίγο στὴ θάλασσα ; Ὄχ, γιατί τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ τὴν συλλογιζόταν ὅλη μέρα χθὲς καὶ δὲν τοῦ κάνει πειὰ ἐντύπωσι. Μήπως σκέπτεται τὰ χρέη του, ποὺ δὲν εἶνε καὶ λίγα ; Οὔτε, γιατί εἶνε μακρυὰ ἀκόμα τὸ τέλος τοῦ μηνός. Τότε θὰ συλλογίζεται δίχως ἄλλο πὼς εἶνε Τρίτη σήμερα καὶ πὼς πρέπει νὰ γράψη στὴν ἀγαπημένη του ;.... Αὐτὸ εἶνε !...

Ἡ κ. Σερνὺζὸν βρίσκεται στὰ Πυρηναῖα, μὲ τὸν ἄνδρα της. Ὁ 'Αδόλφος κ' αὐτὴ ἀλληλογραφοῦν δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, γιὰ νὰ μὴ πηγαίνουν κάθε μέρα στὸ Πόστ-Ρεστάντ. Χθὲς ὁ 'Αδόλφος ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς φίλης του ἀπὸ ὀχτὼ σελίδες, κ' ἀποφάσισε νὰ τῆς ἀπαντήση μονάχα μὲ τέσσερες σελίδες ὅμως. Μὰ κ' αὐτὲς δὲν εἶνε λίγες, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πῆς. Ὁ 'Αδόλφος ἔγραφε κατὰ προτίμησι στὸ Καζίνο, γιατί ἐκεῖ εὕρισκε χαρτί, ποὺ εἶχε ἀπάνω μιὰ εἰκόνα τῆς πλάζ, γεμάτη παδιὰ καὶ ὥμορφες γυναῖκες, ποὺ παίγναν τὸ μπάνιο τους. Ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ βινιέττα ἔπιανε περίπου τὴ μισὴ σελίδα τοῦ χαρτιοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμά του, ὁ 'Αδόλφος ξεκίνησε γιὰ τὸ Καζίνο. Περπατοῦσε ὅσο μποροῦσε πιὸ σιγά, γιὰ νὰ φτάση ὅσο τὸ δυνατὸν ἀργότερα. Στάθηκε κάπου νὰ κυττάξη ἕνα σκυλί, ποὺ σκάλιζε τὸ χῶμα. Παρακολουθοῦσε μὲ συμπάθεια ἕνα κορίτσάκι, ποὺ καθόταν στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ σγόκλαιγε. Σταμάτησε μπρὸς στὴ βιτρίνα ἑνὸς χασάπη καὶ κύτταζε γιὰ κάμποση ὥρα τὰ κρέατα, ποὺ ἦσαν ἁπλωμένα στὰ φρεσκοπλυμένα μάρμαρα, καὶ γιὰ νὰ φύγη τέλος ἀποκεῖ, χρειάστηκε νὰ βγῆ στὴν πόρτα ὁ χασάπης, μ' ἕνα ἐμπορικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἕτοιμος νὰ τὸν περιποιηθῆ. Λίγο πιὸ πέρα ἔκανε κάποιον ἔμπορο παχνιδιῶν νὰ δοκιμάση τὴν ἴδια μάταιη ἐλπίδα, καὶ σταματῶντας πάλι παρακάτω, μπρὸς σὲ μιὰ ἄλλη παράγκα, ἔκανε μιὰ στραβὴ γυναῖκα, ποὺ πουλοῦσε κασκέτα γιὰ τὴν πλάζ, νὰ χαμογελάση ἀπὸ εὐχαρίστησι γιὰ τὸν ἀπροσδόκητο πελάτη ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ τύχη.

Ὅταν πειὰ ἔφτασε στὸ Καζίνο, κάθησε στὴν ταράτσα, ἀντίκρυ στὴν ὀχνηρὴ θάλασσα, ποὺ σιγομουρμούριζε ρυθμικά.

Γύρεψε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα παγωτὸ καὶ ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ γράψη μιὰ ἐπιστολή, καὶ τὸ ἀδυσώπητο γκαρσόνι τοῦ τὰ πῆγε πρὶν ἀπὸ τὸ παγωτό. Ὁ 'Αδόλφος κατσούγιασε. Μὰ τί νἄκανε ; Ἔπρεπε ν' ἀρχίση νὰ γράφη. Πῆρε, λοιπόν, τὴν πέννα κι' ἄρχισε :

«Ἀγαποῦλα μου»... Καλά, κι' ὕστερα ;....

Ἔπρεπε τώρα νὰ τῆς πῆ πὼς ἔλαβε τὸ τελευταῖο της γράμμα. Τὸ ἔγραψε λοιπὸν κι' αὐτό : «Ἔλαβα τὸ γλυκό σου γράμμα, ἀγαποῦλα μου». Αὐτὲς ἡ ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων δὲν ἦσαν ἄχρηστες. Γέμιζε τὸ χαρτί. Κατόπιν συνέχισε : «Τὸ διάβασα, τὸ ξαναδιάβασα, τὸ φίλησα δέκα φορές, ἑκατὸ φορές, χίλιες φορές...». Μπροῦσε νὰ πῆ χίλιες φορὲς μιὰ καὶ καλή, μὰ ἡ ἀριθμητικὴ αὐτὴ πρόοδος τοῦ ἦταν πιὸ χρήσιμη καὶ πιὸ εὔγλωττη. Ναί, μὰ δὲν ἔχει πειὰ τίποτ' ἄλλο νὰ πῆ, σχετικὰ μὲ τὸ γράμμα της ποὺ ἔλαβε, κι' ἔμενε ἀκόμα θέσι γιὰ δυὸ γραμμὲς στὴν πρώτη σελίδα τοῦ χαρτιοῦ. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, ν' ἀραδειάση μερικὰ «σὲ λατρεύω», ἀραιὰ - ἀραιά, γαρνιρισμένα μὲ πολλὰ θαυμαστικά. Ζήτησε κατόπιν νὰ βρῆ στουπόχαρτο, πρὶν γυρίσει τὴ σελίδα, μὰ δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Εἶπε στὸ γκαρσόνι καὶ τοῦφερε. Ὅταν τέλος γύρισε τὴ σελίδα, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἔκτασι ἄσπρου χαρτιοῦ σημαντική. Τοῦρθε ζάλη, μόλις τὴν ἀντίκρυσε, κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴν πολυθρόνα. Τί νὰ τῆς γράψη τώρα ; Πῶς περνοῦσε τὸν καιρό του ; Μὰ δὲν εἶχε κάμει στὸ μεταξὺ παρὰ μονάχα ἕναν περίπατο μὲ τὸ ἀμάξι. Ὡστόσο, συνέχισε :

«Εἴχαμε πάει χθὲς μὲ τὸ ἀμάξι ὥς τὴν Μπουκεβίλ. Εἶνε ἕνα χωριουδάκι πολὺ νόστιμο, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι ὀχτὼ χιλιομέτρων ἀποδῶ. Ὁ περίπατος ἦταν πολὺ μονότονος, μπορῶ νὰ πῶ σχεδὸν θλιβερός. Στ' ἀλήθεια, δὲν διασκεδάζω διόλου χωρὶς ἐσένα....».

Δὲν εἶχε πειὰ τίποτ' ἄλλο νὰ τῆς πῆ γιὰ τὸ πῶς περνοῦσε τὸν καιρό του στὴν ἐξοχή. Ἄξαφνα μιὰ σκέψη τοῦ κατέβηκε : Αὐτή, ἄραγε, τί ἔκανε στὰ Πυρηναῖα ; Χμ ! Αὐτὸ ἦταν σωτήριο !... Καὶ συνέχισε :

«Καὶ σύ, ἀγαποῦλα μου, τί κάνεις ; Πῶς περνᾶς, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι ; Διασκεδάζεις, ἄραγε, μακρυά μου ; Εἶμαι σίγουρος πῶς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆς, γλεντᾶς, κι' εἶμαι πολὺ θλιμμένος γι' αὐτό. Μιὰ ἀμφιβολία μοῦ ζώνει τὴν ψυχή, μὲ βασανίζει...».

Λίγες φράσεις ἀκόμα γεμάτες παράτονα, ζήλεια, παραλλήσεις, κι' ἔτσι γέμισε κι' ἡ δεύτερη σελίδα. Στὴν τρίτη σελίδα, ἀπάνω - ἀπάνω, ἄρχισε μὲ τὸν ἴδιο τόνο. Μόνο ποὺ ἀραίωσε ἀκόμα περισσότερο τὸ γράψιμό του. Ἔνιωθε ὕστερα νὰ βρῆ κάποιες σιμπληρωματικὲς φράσεις πάνω στὸ θέμα τῆς ζήλειας. Καὶ τὶς βρῆκε : «Καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα πὼς μποροῦσες μιὰ μέρα νὰ μὲ ξεχάσης καὶ ν' ἀγαπήσης κάποιον ἄλλο, μπορῶ νὰ τρελλαθῶ, γιατί ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα..».

Δυστυχῶς, αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γκαρσόνι τὸν διέκοψε, γιὰ νὰ τὸν ρωτήση ἂν μποροῦσε νὰ πάρη τὴν καράφα τοῦ νεροῦ. Ἔτσι τοῦκοψε τὸ νόημα τῶν ἰδεῶν του. Ἄφησε λοιπὸν τὴν πέννα κι' ἄρχισε νὰ κυττάξη τὴ θάλασσα, ψάχνοντας μάταια νὰ βρῆ τὶς φράσεις ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν.

—Ἂς εἶνε, σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω ὥς τὶς πέντε. Θὰ μείνω ἐδῶ. Θὰ προσθέτω κάθε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ φρασοῦλα, κι' ἔτσι, δίχως νὰ τὸ νοιώσω, θὰ γεμίσω τὶς σελίδες...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ Καζίνου ὁ Σαρὶ Τόνυ.

Ὁ 'Αδόλφος, βλέποντας τὸν φίλο του, ἔσκυψε ἀπελπισμένος ἀπάνω στὸ χαρτί, σὰν μαθητὴς ἀμελέτητος, ποὺ δίνει γραπτὲς ἐξετάσεις. Δὲν εὕρισκε πειὰ τίποτε νὰ προσθέση... Ὁ Τόνυ, βλέποντάς τον νὰ μὴ γράφη, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη :

—Ἔμαθες τὸ δυστύχημα, ποὺ συνέβη σήμερα τὸ πρωῒ κοντὰ στὸ Σουρντεβάλ ; Μιὰ βάρκα μ' ἐκδρομεῖς βούλιαξε κι' ἀκόμα δὲν βρέθηκε τὸ σῶμα ἑνὸς νέου εἰκοσιδύο χρόνων !...

—'Αλήθεια !... εἶπε ὁ 'Αδόλφος, κι' ἡ μορφή του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο. Δὲν ξέρω τίποτα....

Κι' ἀμέσως ἔσκυψε ἀπάνω στὸ χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ γράφη ὁλοταχῶς :

«Φαντάσου, ἀγαποῦλα μου... Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ εἶνε ἀνάστατος καὶ θλιμμένος ἀπὸ ἕνα τρομερὸ δυστύχημα, ποὺ συνέβη σήμερα τὸ πρωῒ. Στὸ Σουρντεβάλ, ἐδῶ πλαΐ μας, μιὰ βάρκα γεμάτη ἐκδρομεῖς βούλιαξε. Δὲν μπορέσαν ἀκόμα νὰ βροῦν τὸ σῶμα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες της, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ πνίγηκε ὁ καϋμένος !... Καὶ σκέψου, ἀγάπη μου, ἦταν ἕνα παιδὶ εἰκοσιδύο χρόνων !... Ἀμέσως μόλις τὸ μαθα, ὁ νοῦς μου πῆγε στὶς δικές σου ἐκδρομές, ποὺ κάνεις κάθε λίγο στὰ βουνά. Πρόσεχε, ἀγαποῦλα μου, νὰ μὴν ἐκθέτης, σὲ παρακαλῶ, τὴ ζωή σου σὲ κίνδυνο τόσο συχνά !...».

'Ακόμη λίγες παρακλήσεις, λίγες σκέψεις γιὰ τὸ θάνατο, κι' ἔγεμισε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη καὶ ἡ τέταρτη σελίδα τῆς ἐπιστολῆς. Ἀναγκάστηκε, μάλιστα, νὰ χρησιμοποιήση καὶ τὸ περιθώριο, γιὰ νὰ στείλη τὰ φιλιά του, τὰ ἄπειρα φιλιά του, τὰ φιλιὰ του τὰ πύρινα, τὰ τριφερὰ φιλιά του, στὴν ἀγάπη του... Οὔφ !... Ἐπιτέλους !... Τὸ γράμμα πῆρε τέλος... Τὸ ἐρωτικὸ γράμμα !... Καὶ ὁ 'Αδόλφος σφούγγισε τὸν ἱδρῶτα του, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἀγγάρευαν νὰ σκάψη ὁλόκληρο χωράφι !....

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

—'Αλήθεια !... εἶπε ὁ 'Αδόλφος, κι' ἡ μορφή του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο...

στὴ διάθεσί του, μὲ τὴ γνῶσι τοῦ χαρτοπαικτικοῦ μυστικοῦ της, τῆς παρέδωσε τὰ λεπτὰ καὶ τὸ δίπλωμα κ' ἔφυγε... Μισὴ ὥρα ἀργότερα, κι' ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπάσματος χωροφυλάκων, κύκλωσε τὸν οἰκίσκο τοῦ δασοφύλακος. Ὁ μαρκήσιος, νοιώθοντας τὴν προδοσία, ἀντιστάθηκε ἐνάντιλως στὴ σύλληψή του καὶ δέχθηκε τρεῖς θανάσιμες σφαῖρες στὰ στήθη του. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ξεψυχοῦσε, μουρμούρισε συγχρόνως καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης μὲ μιὰ ὕστατη κατάρα... Οἱ χωροφύλακες τὸ ἄκουσαν, κι' ἔτσι μυστικὸ ποὺ τὸ ξέρουν περισσότεροι ἀπὸ ἕναν, παύει νὰ εἶνε μυστικό... Ἡ πόλις τῆς Καὲν δὲν ἄργησε νὰ βουΐξη... Ἡ κόμησσα ἀντελήφθη τὶς ὕποπτες αὐτὲς μουρμουῒσες καὶ θέλησε νὰ τὶς προλάβη μὲ τὴν προσποιητὴ ἀγνοιά της καὶ μὲ τὴν δῆθεν ἀρελὴ ἐμφάνισί της στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ντύθηκε πολυτελέστατα λοιπὸν μιὰ βραδειὰ καὶ παρουσιάσθηκε σ' ἕναν ἐπίσημο χορὸ πεῦδινε ὁ νομάρχης. Μόλις ὅμως μπῆκε στὴν αἴθουσα, ὅλοι ταράχτηκαν. Ἡ γυναῖκες μαζεύτηκαν γύρω ἀτ' τὴν οἰκοδέσποινα κι' οἱ ἄνδρες στράφηκαν πλάγια, γιὰ νὰ μὴ τὴν χαιρετίσουν... Ὁ δὲ κύριος νομάρχης προχώρησε ψυχρὸς πρὸς τὴν κόμησσα καὶ τῆς εἶπε φωναχτά :

»—Κυρία, δὲν μείνατε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ἀγοραπωλησίας σας ;... Ἔχετε μήπως κι' ἄλλες ἀπαιτήσεις ;... Τὸ ταμεῖο τῆς Νομαρχίας εἶνε κάθε ἡμέρα ἀνοιχτό... Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆτε, κι' ὄχι στὸ σπίτι μου !...

»Ὕστερα ἀπὸ τὴ θανάσιμη αὐτὴ προσβολή, φίλοι μου — κατέληξε ὁ ταγματάρχης Μαρτὲν — ἡ κόμησσα ντὲ Ρ... ἔπεσε λιπόθυμη, ἀρρώστησε βαρειὰ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ θλῖψη καὶ τὶς τύψεις, κι' ὅταν ἀνέρρωσε στὸ κορμί, ἦταν ἀγιάτρευτα ἄρρωστη στὸ....λογικό της !....».